

Der er heller ikke, som antaget af Udvalget i 1866—67, noget besynderligt i, at man ved Enkeltmandsvalg kan komme til at nøjes med, at en blot har faaet de fleste Stemmer. Dette er jo noget, som Forholdstalsvalgmaaden fører med sig ogsaa i de Tilfælde, hvor flere Landstingsmænd skulle vælges. Hvis det f. Eks. hænder i en Kreds, hvor der skal vælges 6 Landstingsmænd og er afgivet 480 Stemmesedler, at ingen opnaar enten fuld Kvotient, 80 Stemmer, eller reduceret Kvotient, 41 Stemmer, vil jo Valget af samtlige 6 Landstingsmænd komme til at foregaa som simpelt Flertalsvalg. Om ny Afstemning for at tvinge Stemmerne til at samle sig og skabe absolut Flertal, bliver der ikke Tale. Efter Forholdstalsvalgmaaden udkræves der overhovedet ingen Sinde absolut Flertal for at blive valgt.

Forholdet er altsaa nu det, at vi i Grundlovens § 40 og Valglovens §§ 82—84 have en Forskrift om, at Valget af Landstingsmænd skal ske efter Reglerne for Forholdstalsvalg, hvilken Forskrift ogsaa omfatter det Tilfælde, at kun en enkelt Landstingsmand skal vælges, og i Valglovens § 85 en Forskrift om, at Valget, naar kun en enkelt skal vælges, skal foregaa som absolut Flertalsvalg. Disse Forskrifter ere uforenelige og kunne ikke samtidig benyttes; man maa følge den ene af dem og forkaste den anden. Der synes da ikke at kunne være nogen Tvivl om, at man bør give de Regler, der have Hjemmel i Grundloven, Fortrinet fremfor dem, der ere i Strid med Grundloven og kun have Hjemmel i Valgloven. Hvis Valgbestyrelsen i 4de Landstingskreds havde erklæret Løjtnant N. C. Koefoed, der ved første Afstemning fik et relativt Flertal, for valgt i Medfør af Grundlovens § 40 og Valglovens §§ 82—84, kunde Landstinget formentlig ikke have forkastet Valget under Paaberaabelse af Valglovens § 85, der ikke kan medføre, at man bør tilsidesætte Grundlovens Bud.

Nu har imidlertid Valgbestyrelsen fulgt Bestemmelserne i Valglovens § 85 og er-

klæret Gaardejer P. Lund Koefoed for valgt, og Spørgsmaalet er da, hvorledes Landstinget bør stille sig hertil. Da Landstinget ikke bør indlade sig paa at godkende et Valg, der er i Strid med Grundloven, ses der ikke at være anden Udvej, end at det maa forkaste det stedfundne Valg og lade nyt Valg foretage af de samme Valgmænd og umiddelbare Vælgere under Iagttagelse af Reglerne om Forholdstalsvalg. Derimod kan Tinget formentlig ikke, samtidig med at det forkaster det stedfundne Valg, erklære Løjtnant N. C. Koefoed for valgt; thi Grundlovens § 54 giver vel ethvert af Tingene en Ret til at afgøre Gyldigheden af sine Medlemmers Valg; men der haves ingen Hjemmel for Tingene til, naar et Valg kendes ugyldigt, at bestemme, hvem der da skal betragtes som valgt.

Det er selvfølgelig ikke behageligt for Landstinget at skulle forkaste det foreliggende Valg; men naar man først er kommen til det Resultat, at Valget er i Strid med Grundloven, lader det sig sikkert ikke undgaa. Navnlig kan man ikke gaa den Vej at godkende Valget og saa ved en ny Lov søge Valglovens § 85 ændret af Hensyn til senere Valg. For det første ere Tingets Medlemmer edelig forpligtede til at holde Grundloven og kunne derfor ikke sanktionere noget, som de have indset er i Strid med Grundloven. Og dernæst beror det ikke paa dette Ting alene, om Valglovens § 85 skal ændres ved en ny Lov, idet en saadan ikke kan gennemføres uden Folketingets Tilslutning. Hvis denne ikke kan opnaas — og dette kan ingen garantere —, vilde Følgen blive, at Landstinget herefter blev bundet til vedblivende at godkende saadanne Valg som det foreliggende, uagtet det finder dem grundlovstridige. For en saadan Mulighed bør Tinget ikke udsætte sig. Det vilde derved, for saa vidt saadanne Tilfælde angaar, give Afkald paa Retten ifølge Grundlovens § 54 til selv at være Dommer over Gyldigheden af sine Medlemmers Valg.